

LETO XX. MARIJIN LIST. št. 11. NOV. 8. 1924.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejuje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 Din., v Ameriko 50 Din.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, tak doma kak v Ameriko.

Pravila podružnice „Svete Vojske“ proti pijanosti i razvüdzanosti. (Dale.)

V odbori podružnice naj se zvoli vodja „Mladih junakov“. Za to mesto naj se izbere najbolje sposobna i goreča kotriga odbora, lahko tudi predsednik podružnice sam. Njegova naloga je; „Mlade junake“ zbirati, je navdüşüvati za zdržnost i jakost i paziti, da se gibljejo v pravih mejaj.

„Mladi junaki“ izvolijo pa iz svoje srede tudi sami svojega predsednika i primerno število odbornikov. Tej naj svoje šolske tovariše pridobivajo za „junake“, je spodbüjajo za zdržnost i dostojnost i pazijo, da bodo vsi verni svojoj oblübi.

Da bodo „Mladi junaki“ istinsko junaki, ne samo na paperi, nego v istini, da bodo osvedočeni o pogübonosnosti pijančüvanja i potrebi zdržnosti i vneti za jakostno življenje, potrebüjajo primeren navuk i večkratno spodbüdo. To dvoje jim ma dati: 1. gласilo, 2. sestanki.

1) Njüvo gласilo je „Mladi junaki“, štero naj „junaki“ vküпно naročijo pri svojem vodteli.

2) Sestanki morajo biti bär štirikrát na letó. Vršijo naj se podobno kak sestanki odraslih: a) pesem, b) govor, čtenje ali deklamacija, c) razgovor, pritožbe, pitanja, pojašnla, č) molitev za popuno zdržnost i očanaš, d) pesem.

Zaveza (oblüba)

se napravi s sledečimi rečmi: Bogi na čast i v zadoščenje za grehe svoje i grešnikov, vdanih pijančüvanji, se zavežem s častnöv rečjov za čas — —, da bom vsigđar i vseširo m verno spunjavao dužnosti I. stopnje „Svete Vojske“: popuno zdržnost (II. stopnje „Svete Vojske“: pöpuno treznost).

Ne dam se siliti i ne bom silo nikoga k pitij i si bom pri svojih najbolših močaj prizadevao pospešüvati namene „Svete Vojske“ proti pijančüvanji i vsakoj razvüdzanosti.

Molitev za popuno zdržnost

obdarjena z odpüstki;

Moj Bog i Očja, da ti pokažem svojo lübezen i da ti vrnem razžaljeno čast i pripomorem k zveličanji düš, trdno sklenem, da dnes ne bom pio ne vina, ne kakšne druge opojne pijače. — To premagüvanje darüjem tebi i je zdrüžim z daritvov tvöjega Sina Jezuša Kristuša, ki se darüje vsakšij den na oltari na tvojo čast. Amen. (300 dni odpüstka. — Pilj X. 29. marca 1904.)

Odpüstki „Svete Vojske“.

I. Popuni odpüstek dobi:

1. Što pobožno prejme svestva:

a) na den, kda se što v družbo vpiše,

b) ob smrtnoj vöri,

2. što prejma svestva, obliče cerkev i tam molí:

Nevtepenoj sladkoj materi!

„Predragi, jako sta nam toti en moški i edna ženska škodila ali, hvala Bogi, po ednom moškom i po ednoj ženski se vse popravi i to ne brez velike zaloge milošče. I ne je vednaki grehi i dar; nego vrednost kvara prekosi velikost dara. Tak je te najmodrejši i najrazumnejši mešter ne potro, ka je bilo polomljeno, nego bole hasnovito popravo, da bi nam najmre novoga Adama stvoro iz staroga, Evo bi pa prelejšao v Marijo“. (Sv. Bernard apat: De Verbis Apocal. C. 12.)

Nova Eva si Marija,
Nova mati.
Stara Eva je grešila.
Sveti dati
Samo grešnike je mogla:
V smrt rodila, —
Ti v življenje, Mati moja. —
Mati mila!
Tam pod križom si rodila
Düše naše.
Gda si vidla vmirat Sina,
Vso Najslajše.
Z srca svojga si rodila
düšo moju
Sladka ljubav! . . . Povračila
Dam ti vnogo.

Srčen.

Krščanski navuk.

I. Zápoved. — Marijino nadčastenje.

Bl. D. Marija je brez greha poprijeta. Čast Zveličitelova je to zahtevala. Ki je prišo samo zato na svet, naj zbriše greh, bi mogo toga trpeti na düši svoje ljubljene matere? Sv. Tomaž Akvinski vči, ka če Bog kogā na kakšo visoko čast podigne, njemi tūdi da k toj potrebne milosti. Zato je dao tūdi Dev. Ma-

riji za bože materinstvo potrebne milošče. Mati najsvetejšega Boga je pa potrebūvala najsvetejšo, vsega greha prosto dūšo. I to njoj je dao dober Bog. Lepo pravi sv. Cyril Aleksandrijski: „Nišče ne bo hiše, štero je za svojo lastno potrebočo dao postaviti, najprle svojemi sovražniki prepūsto; tem menje je mogo zato sv. Dūh Marijo, svojo cerkev peklenškomi sovražniki v last dati.“ Ne jo je mogo eo. Proti trditvi, ka bi boža mati gda sveta pod oblastjov hūdoga dūha bila, se ešče naša grešna srca pačijo, ne ka bi v to moglo najčistejše bože oko privoliti. Brezi greha je poprijeta Bl. D. Marija. Sv. Očaki so jo vsigdar zvali za „nevtepeno“ (brezmadežno) Devico i krščeniki so od nekdej jo častili pod naslovom „nevtepena“ nebeska kraljica i so njoj na čast podobe gōrpostavljali. Leta 1854. dec. 8. je sv. Maticerkev po IX. Pius papi celomi sveti razglasila versko pravico, ka je Bl. D. Marija brez zamazka poprijetnoga greha poprijeta. Petdesetletnico te razglasitve je l. 1904. jako slovesno obhajao celi svet. V našoj Slovenskoj Krajini se je nepopisno lepo svetila ta petdesetletnica v Črensovcih. Že dvajseto leto tlačimo od tisti mao, pa li še z veseljom i navdūšenjom gučimo od tiste lepote, štera nas je omamila te, od tiste pobožnosti, štera nas je napunila te. Posebno se pa spominamo tiste slavnosti zato, ar je ona zibala zibelko našega Marijinoga Lista „Nevtepeno Poprijeta Devica Marija, Zmožna Gospa Vogrska.“ Te se je on narodo, Dev. Marija nam ga je sprosila. Dar Nevtepene, Brezmadežne Deve je, o kak, kak bi ga mogli mi Slovenci Slovenske krajine zavrčti? Naslov „Zmožna Gospa Vogrska“ smo v novoj državi opūstili, ar se po zapovedi Kristušove Materecerkvi pod „Zmožne Gospe Vogrske“ v našem orsagi kak tūdi v drūgih orsagah zvūn Madjarske ne sme svetiti. Cerkev ga samo na Vogrskom dovoli obhajati. Pa naslov „Nevtepena“ (Brezmadežna) nam je ostao, da nas opomina, naj tūdi naša srca bodo nevtepena, naj tūdi naše dūše bodo brez zamazka, to je brezmadežne. Dober Bog je to versko istino, ka je Bl. D. Marija brez greha poprijeta, potrdo z čūdežnim njenim prikazanjom v Lourdesi na Francuskom l. 1858, gda je nebeska kraljica na pitanje pobožne deklice Bernardke što da je, odgovorila: „*Jaz sem nevtepeno poprijetje*“. Ki ne bi vervao, ka je Marija brez greha poprijeta, bi včino veliki smrten greh i postao krivoverec.

Pomagajte vernim dūšam v vicah!

Mesec november je ena velika prošnja za vse nas, prošnja, da bi se spominali z naših pokojnih, z vseh pokojnih. Vera nas vči, ka je purgatorium, v šterom se dūše z trpljenjom čistijo do sodnjega dneva. Po tom več ne bo vic. Vsi, ki so brez smrtnoga greha mrlji i ne meli za nebo še zadosta čisto dūšo, so prišli i bodo prišli v vice. Teh ogenj jih bo tak dolgo zoro, dokeč ne dozoriyo za nebo. Sami sebi te trpeče dūše ne morejo pomagati. Boža reč nam potrdi to: „Po smrti ne more nišče več delati.“ (Jan. IX. 4) Čeravno sveto živejo te dūše, trpijo junaško, greha včiniti ne morejo, nego samo dobro, njim vse to ni za minuto ne pomaga. One so privezani rob, ki se genoti ne more, ki samo kričati zna. Kričijo pa k nam živočim na zemlji i svetcom v nebesa za pomoč.

Sveta Maticerkev 1. novembra obhaja god vseh Svetcov i nas vse pozove, da se obrnemo na nje i prosimo 1) za sebe, da se borimo za nebo po njihovom zgledi i 2) za verne dūše v vicah, ki so njihovi bratje, sestre, zato pa obhajamo ž njihovim svetkom zdrūženo teh spomin. Glejte kak dobra mati je kat. Maticerkev. Pripela nas vkūp vse tri brate te dni — svetce v nebi, nas vojskūvajōče se na zemli i dūše v vicah — da spoznamo, ka smo ednoga Oče deca, edne nebeske Matere ljūbljenci i si pomagamo.

Pa pomagajmo si! Prosimo Svetce za verne dūše! Sveta Matercerkev nas vči, da dūšam v vicah lahko pomagamo z sv. mešov, molitvov, almoštvom i drūgimi delami pobožnosti, predvsem pa li z svetov mešov. To je navuk sv. Matercerkvi izročen na lyonskom i tridentiskom občinskem cerkvenom spravišči. O bogajmo Matercerkev! Pomagajmo onim, ki si ne morejō pomagati i ki so jako-jako lūbili nas v življenji, še bole nas pa lūbijo zdaj. Molimo, zatajūjmo se, dajmo v dobre cile, pred vsem pa poslušajmo sv. meše za verne dūše! Dūšice, ne pozabimo, ka ki šče smilenje dobiti, more sam smileni biti. Jezuš nas vči tak! Bodimo smileni do dūšic v vicah.

Darūvanje Bl. D. Marije v cerkvi.

Nov. 21. sveti sv. Maticerkev god, ka je Bl. D. Marija, kak malo dekličko pripelala njena mati sv. Anā v jeruzalemsko cerkev i jo izročila za božo slūžbo. Sv. Jánoš damascenski etak piše od

toga dogodka: Joachim si je za ženo vzeo najplemenitejšo i vse hvale vredno ženo Ano. I kak je tista prvejša Ana, gda je bila nerodovitna, po molitvi i oblubi dobila sina Samuela, ravnotak tūdi ta je po prošnji i oblubi božoj dobila mater Sina božega, naj ni ta ne zaostane za drugimi plemenitimi materami. Tak je zato milošča (to najmre pomeni Anino ime) gospo porodila (to znamenūje pa Marijino ime). Vsega stvorjenoga sveta je najmre kraljica postala, gda je postala mati Stvoritelova. Rodila se je pa v Joachinovoju hiši i je v cerkev odpelana.

I zatem se je gojila v hiši božoj i polevao jo je sv. Dūh, da kak rodovitna olivka postane vseh jakosti pribivališče; štera te tak svojega dūha odtrgala od vsake poželjivosti toga žitka i jela i je tak nevtepeno obdržala dūšo z telom vred, kak se je dostajalo to za ono, ki je mela Boga poprijeti v svojo utrobo" (Lib. IV. cap. 15.) — Gda prečtete te lepe reči, matere ne spozabite to včiniti: 1) prosite detece Marijo za svojo deco, naj ta čista bo; 2) zgonite deco svojo k Marijiki tūdi z tov prošnjov. — O kak lepo bi Vas bilo viditi te den pri Srci Jezušovoga oltari v Črensovcih, farne matere! Znete zakaj? V tom oltari je lepa podoba deteta Marijike! Pridite! Marijika vas čaka, pridite!

Strašne posledice pijanstva!

I. Oča.

Na samotnoj vulici sam srečao moža. Močna postava! Globoko vdrte oči kažejo vgašajoči ogenj, obraz je bole podoben starci, kak moži. Slabo je oblečen, na nogaj nosi ostanke raztrganih črevlov.

„Moram vam povedati svojo zgodovino, tak me nagovori. Ne vem, če šče smem vūpati, a moram vam povedati, srce je prenapunjeno bridkosti. Bio sam sin bogatih starišov. Meo sam ženo, mlado, dobro, lepo i bio sam srečen. Dva sina i edno hčerko sva mela. Prišla je nesreča. Začno sam piti. Nesam se več brigao za trgovino, pomali sam zgūbo vse. Žena je zbetežala i vmrla. Sedo sam pri njenoj posteli, kda je vmirala i bio — pijan.

Pio sam dale — — —

„Kde sta vašiva sina?“

„O, Bog, te sta bila šče deca. Prvi je zdaj 18 let, drugi 16, oba sta kak tovaja v vozi.“

„I hči?“

„Vzgojiti sam jo dao v zavodi. 16 let je bila stara, kda je prišla iz zavoda k meni, dobro nedužno dete. Bila je moj edini trošt, a jaz sam bio vsigdar pijan.“

„I kde je zdaj?“

Pogledao me je.

„Pitate, kde je zdaj? je naednok zakričao. Kak da bi ga za-
dela strela je spadno na zemlo — — — Moj Bog, moj Bog!
po noči je na vulicaj, postala je vlačuga!“ Hitro je skočo gor i
odbežao.

— Šteo sam za njim.

„Ne, ne! Je kričao, za mene nega več milošče pri Bogi!“
Odbežao je i naskori vmro med strašnim preklinjanjom žalostno
smrt pijanca.

Svojo ženo i mater je spravo v prerani grob, dva sina
vzgojo za hūdodelca, edino hčer za živo prokletstvo. S prekli-
linjanjom je šo na drugi svet, kde ne bo mogočo več služiti
svojoj strasti.

* * *

Najvekši sovražnik človeštva je pilo: razdéra družinsko srečo,
nakopava rano smrt, pokvarja telo i dūšo, iz človeka dela živo,
divjo zver i itak ga slavijo, se njemi klanjajo, kak pogani svojim
bolvanom i itak je vnogim vse, njihov bog, šteromi aldūjejo vse.

2. Prekesno.

Poznao sam dijaka. Rad je pio. Prosili, opominali so ga.
Zaman. „Sramota! Ali ne veš, kama to pela?“

„Dobro znam, stokrat bole kak Vi“ i segeo je v žep i iz-
vlekeo iz njega zamazan list.

„Ali znate, ka je to? Pismo mojih starišov. Ne vūpam si ga
odpreti, ar se ga bojim čteti. Vido sam, kak je moj oča leto za
letom hodo bole sklūčen okoli, i znam, da sam tomi kriv jaz, i
moja mati je od joka oslepela — zavolo mene. Če je vse to ne
nikaj pomagalo, ali mislite, da me vaše reči genejo? *Prekesno!*
Zakaj mi je ne nihče povedao, da tak pride, kda sam spio *prvo*
kupico! Zdaj nega več nikše pomoči.

Skočo je gor i premino za hišami.

Zdravnik i duhovnik.

Vrednik nekšega nemškoga lista pripovedava sledeće:

Bio sem jako zaposlen, vsakša vörica mi je bila draga. Zato mi je bilo jako nelübo, da sem morao zavolo dugotrpeće bolezní v grli poiskati slavnoga zdravnika, profesora R.

Da bi prišeo bole hitro na vrsto, se podam že rano v stanovanje zdravnikovo. Pocinkam i sluga pride odpirat. „Je že več betežnikov notri?“ pitam malo v skrbej. — „Ne, samo gospod vikar S.“

Oddehnem si i sedem poleg pri vrataj posvetovalnice. Vse je bilo tiho, tak da sam lahko razmeo vsakšo reč, ki se je govorila znotraj.

„Moj lübi g. vikar“ pravi zdravnik z resnim glasom, „zaman se trüдите k meni, če se ne ravnete po mojih navodilaj. Kak dugo šče bote mešüvali ob petih zajtra v mrzloj cerkvi — i to za tri ali štiri babe?“

„Odpüстите,“ odgovori duhovnik z muklavim glasom, „vi se motíte; 30 do 40 ljüdi pride rano zjütra v božo hišo.“

„Mogoče, pa te pobožne düše bi čisto lahko šle ob sedmih v cerkev, kda mešüje g. župnik.“

„To nikak neide; branijo njim stanovske dužnosti.“

„No, či je tak, pa naj ostanajo doma.“

„O, g. profesor, to se lahko pravi, a či bi vi znali, kak ravno te osebe potrebüjejo tolažbo i milost.“

„No, no, vi pretiravate, g. vikar!“

„Nikak ne, samo poslüšajte! Tak n. pr. prihajata dva mladi gimnazijskiva vüčitelja. Ali teva ne potrebüjeta vnogo milosti za svoj težavni, odgovornosti puni poklic?“

„Siromaška mladenca, takših je zdaj že malo!“

„Potom prihajata tüdi dve usmiljenki iz špitala, šterivi sta celo noč preverüstüvali pri betežnikaj i ščeta prejeti sv. obhajilo.“

„A tak“, odgovori zdravnik, „teda mešüjete za naše dobre špitalske sestre!“

„Nadale prihaja nekša uboga dovica, ki je pred kratkim zgübila najstarejšega sina, svojo edino podporo. Hüdo sprobana žena pribeži vsako jütro k Tolažniki vseh žalostnih, da si sprosí pomoč i tolažbo, inači bi sirota že obvüpala pri pogledi na svoje šestero nedorastle dece. G. zdravnik, ali morete to razmiti?“

„Razmim, razmim. Na sveti je že dosta takšega, na kaj človek niti ne misli.“

„Še nekoga bi spomeno, ki je vsakši den navzoči pri sv. meši i od šteroga vi niti ne mislite.“

„Što je koli to?“

„Mladi medicinec, vaš učenec. Vgonite, šteri je!“

„Visike postave, sūhi kostanjevih vlas?“

„Da, g. profesor, te je!“

„Oj, to je moj najbougši vučenec, to pa zaistino ne bi mislo od njega.“

Zvūn tej, nadaljūje dūhovnik, „se šče zbere vsakši den preci delavcov, trgovskij pomočnikov i ubogij slūžkinj. Vsi tej iščejo pred težkim delom moči i veselja pred oltarom, pred vsem pa potrebne milosti, da morejo ohraniti neprecenljivi kinč — čistost srca.“

„Razmim.“

„Poleg vsega toga mi g. profesor ne bote več prepoveda- vali mešūvati ob petij zājtra, kak do zdaj?“

„No dobro“, odgovori profesor, vidno genjen. „Le berite rano sv. mešo, a jaz se ščem potrūditi, da ozdravim vaše bolno grlo.“

Globoka tišina nastane. Gotovo je profesor pisao recept. Naskoro pa zaslišim njegove reči: „Zbogom, g. vikar i prosim, spominjajte se pri sv. meši nekšega grešnika, šteroga dobro poznam!“

Te pogovor je napravo takši vtis na mene, da sam globoko zamišlen vstopo v zdravnikovo sobo. Od tistoga dne pa — minulo je že preci let — sem vsakši den navzoči pri sv. meši s celov svojov družinov i meša je postala za mojo hižo vretina božega blagoslova. Večkrat sam že pitao: „Kak sem vendar mogeo telko let biti brez te velke milosti?“

Zdaj pa, dragi čitateo, pomisli, eli tūdi ti tak ceniš neizčrpno vretino milosti — sv. mešo. Ali je ne zamūdiš nikdar po svojoj krivdi?

Če ti dūšna vest nikaj na oči ne meče, blažen si! A glej, da boš še druge navdūšo, da se bodo po mogočnosti vsaki den vdeležvali sv. meše.

Sv. Terezija se je, pravijo, nekoč prikazala nekšoj pobožnoj osebi i njej pravila, da bi za nekolko časa rađa zapūstila krasoto nebes, če bi mogla biti navzoča pri sv. meši. Tak visiko cenijo nebeščani sv. daritev — a kak mi, ubogi zemljani?

Vnogomi bi bilo potrebno žrtvovati samo pol vōrice spanja, da bi bio pri sv. meši, a ta žrtev njemi — prežmetna. Sirmak. Komaj v večnosti bo spoznao, kelko milosti je zgūbo s svojov nemarnostjov!

Velkodüšnost najde pot k srci.

Blaženi Furjer Peter — ustanoviteo reda siromaških šolskih sester — je bio v Montenkuri plebanoš.

Vnogo trpljenja njemu je povzročila deklica, štera je živela v nesramnom razmerji z ednim varašancom.

Pobožni dühovnik je po vnogoj molitvi nazadnje pripravo zablodnjeno deklico, da je pretrgala z groznim grehom. Mož pa se je na to tak razsrdo, da je eden den počakao plebanoša, kda je šo iz cerkve i ga je na vulici zbio.

Na larmo zbrane ljüdi je mantranje dragoga dühovnika na telko razdražilo, da so šteli pobiti nesrečnoga grešnika. Mož, ki je šče divjao, je začno bežati, ljüdje pa so pograbili kose i motike i bežali za njim.

Plebanoš, ki je krvaveo od večih ran, je zabadav kričao za njimi, velka gorečnost jih je oglüšila.

Pobožni dühovnik je zbrao vse svoje moči, je šo v cerkveni törem i je začno zvoniti. Mislo si je, da ljüdje začüjejo glas i misleč, da je ogen, za nekaj časa popüstijo preganjanje i tak se mogoče reši pred gvüšnov smrtjov okorni grešnik.

Tak se je tüdi zgodilo.

Ljüdje so eden za drüгим prihajali nazaj i se spitavali, zakaj so zvonili. Plebanoš jih je med cerkvenimi dverami sprijao i jih pozvao v cerkev, jim je začno s krvavečim čelom gučati od bože milosti, štera najde pot tüdi v srce največšega grešnika i za njüvo spreobrnjenje se poslüži vnogokrat izrednih sredstev. Z očinskov ljübeznostjov je proso vernike, da naj ž njim vküp pokleknejo pred Oltarsko svestvo i sprosijo milost spreobrnjenja za tistoga grešnoga, zablojenoga človeka.

Neštérni so mrmrajoč zapüstili cerkev i za norca imenüvali plebanoša, drügi pa so v čemeraj i nevolno ž njim molili.

Nekaj dni so ne vidili hüdodelnika. Približno za eden tjeden je prišeo naprej, kda so se že vsem ohladili čemeri. Od slüžabnikov je zvedo, komi se ma zahvaliti za rešitev i kak je molo plebanoš z verniki za njegovo spreobrnjenje. Njegovo okorno düšo je omehčala takša dobrota i plemenitost.

Celi tjeden se je ne geno iz hiše, v nedelo pa je šo k svetoj meši i se je potegno v najbolje skritom koti cerkve. Na konci meše je šo naprej i je pred vsemi verniki proso od plebanoša odpüščanje i je oblübo, da zapüsti grešno življenje — — —

K globočini src je najbolje varna pot odpuščanje, lübezen i velkodüšnost. Tomi se niti hüdoben nemre protistaviti.

Srečnejša.

Siromaška sorodnica je boječe, sramežljivo sedla v baršunasti stolec svoje bratanke:

— Istinsko, kak' lepo je pri tebi. Moj Bog, če pomislim na svojo sirmaško sobico — — — Niti sprejeti bi te ne vüpala.

Gizdava sorodnica se je zaničljivo nasmehnola:

— Mož mi vse küpi, tak me lübi.

— Ve moj tüdi lübi. A vsega ne küpi, ka prosim. Je jako šparaven. Pa tüdi sprevidim, da ma prav. Za petero dece trbe devati na stran.

Zaničljivo se je smejala plemenita, lepa ženska.

— Jaj meni, petero dece! Što je to čülo v zdašnjem modernom sveti. Ka pa, zato si ovehnola tak mlada. I vse sama opravlaš. Glej, ednih let sva i kelko sem jaz mlajša ostala, ar se znam paziti. Edinoga sinčeka mam i še za toga mam posebno deklo.

Siromaška žena z nedužnov preprostostjov odgovori: — Če mi jih je pa Bog pet dao. — — —

Šče bole zaničliv smeh je odgovor:

— O ti norček. Znanost dnes vsemi odpomore.

Siromaška sorodnica zardeči. Znenadenö, skoro prestrašeno gleda na sorodnico. Ta pa merno nadelüje!

No pa poglej mojega „edinca“. — — —

Pozvoni. Mala dekla z belim predpasnikom prinese maloga „edinca“. Svetli vlasje nakondrani, drobne kotrige lepa baršunasta obleka pokriva. Pozdraviti nešče, od matere se vleče vkraj. Mati ga pograbi i ga strastno obimle, küšüje i liže. — — —

— O, dragi moj mali edinček!

Üboga sorodnica se je friško poslovila. Od dver nazaj gleda. Kak' lepo stanüvanje. Njeno pa je kak' sirmaško. Te sinček ma vse, njenim petim pa vse falí.

Srce se njoj krči.

— Srečna ženska, — je zdehnola i friško šla.

Kda pa je prišla domo i stopila v siromaško sobo, jo z veselim krikom sprejme pet malih, ki ne prosijo drügo, kak

materin poljub. Te se njoj je zvedrilo čelo, iz srca je preminola nevoščerenost i si je mislila!

— Mogoče — — mogoče sem pa jaz itak srečnejša. — —

* * *

Za par tjednov telegram zove siromaško žensko k bratanki. Betežnik je v hiši, pomoč je potrebna.

Dobrodružna ženkica se včasih napoti. Z objokanimi očmi, spotreto jo sprejme šče ne dolgo vesela, lepa ženska.

— Jaj meni, jaj meni nesrečnici! Moj „edinček“ vmerje!

Pela jo v betežnikovo sobo. Mali razvajenec tam leži v ferongastoj posteli z ognjenordečim obrazom. Drage igrače razmetane ležijo na vse strani. Na malom stoli nedotaknjeno ležijo najdragše sladkarije.

Oča je na pol nori od žalosti, mati omedlevle:

— Kak bo, če nama merje „edinček“?

Sirmaška sorodnica ne odgovori, duši pa vidi pri posteli z vopotegnjenim mečom stati maščuvajočega angela. Tudi njegov glas čuje:

— Vūva sta se vmešala v bože plane, da bo zadosta tudi eden. Bog za kaštigo vzeme tudi toga ednoga. Komi je več ne trbelo, tisti tudi ednoga naj nema. Što je meo srce zadušiti telko življenj, kelko se njemi je ljubilo, tisti naj vidi zdaj tudi zadušenoga tudi tistoga, šteroga je zbrao med drugimi. Ki so se hvalili, „da znanost vsemi odpomore“, naj vidijo pomoč znanosti.

Klonkanje. Doktorje pridejo. Posvetovanje držijo. Najstarejši bolestno izjavi:

— Gospod, gospa bodita močniva. Znanost tu nemre pomagati.

Šče par bridkih vör. Edinec se začne dušiti. Zadavi ga smrt, Zdaj več nega niti ednoga deteta.

* * *

Tri desetletja so pretekla od tistoga časa.

V vesi skuzno — veselim, blaženim obrazom sedi pri stoli stara dovica. Čte pismo, z glávov kima i misli.

Obiskovalec jo premoti. Edna stara soseda. Dovica jo dol posadi i joj včasih naprej prinese svojo skrb:

Glejte, glejte, ne vem, ka naj napravim. Hči me za ves svet nešče püstiti. Tū pa glejte pisma. Od drugih dveh hčer i od dveh sinov. Vsi me zovejo, me prosijo, naj pridem, ka naj včinim? Nemrem si zbrati. Tak se njemi godi, što ma petero dobre dece.

Ponosno, blaženo se smeje. Druga starka prikima :

— Srečna mati.

* * *

V varaši edna stara gospa je že blüzi dvojnosti. Iz stanovanja jo stirajo, nikoga nema, k komi bi šla

Zmučeno si premišlava :

— Čisto zapuščena, k komi naj idem ?

Čüdne so poti Bože.

V nekšem malom varaši kitajske pokrajine Kon-Kong je stala mala uboga kučica. Križ na njoj ti kaže, da tū stanuje katoličanski misijonar. To vam je o. Dominik Zgarilja, iz Asiza frančiškan. On je leta 1854 zapūsto rodno zemlo i napoto se v dalješnje kitajsko casarstvo, da ta nese svetlost Kristušove vere.

Eden večer, kda je razlago navuk sv. vere siromaškomi narodi tiste okolice, so njemi pravili, da v nikšem dalnom kraji divja nemila kūga. Dober misijonar je ne šteo čakati do zajtra, nego kak pravi pastir, šteri büdno pazi na svoje ovčice, se odpravi na pot: tesno v noč na muli. Siromaško lüdstvo je prosilo o. Dominika, da jih naj ne zapušča, ar so se bojali, da se jim več dragi oča ne vrne. No oča zavūpa v Boga i odide.

Pot, po šteroj je misijonar mogoel iti je bila ne samo strma i gorata, nego tūdi šklizka. Te kraj je bio tūdi pun divjih zveri, posebno hijen. Večkrat je pobledeo od straha, v kmici sam, poslušajoč tüljenje zverin, pa meo je pred očmi miseo, da je njegovim ovčicam njegova pomoč potrebna i ta sila ga je naprej gonila. Krvoločne zverine so se či duže bole k njemi približavale tak, da se je mula preplašila i se zvijala pod preplašenim misijonarom. O. Dominik pomisli, da njemi je prišeo zadnji čas i začne svojo düšo priporočavati Bogi. Eli dobri Bog, brez šteroga vole tūdi vlas z glave na spadne, reši iz nevole dobrog svojega slugo. O. Dominik pogleda na pravo stran i zagleda nizko kučico. Izprva ne namerava stopiti v njo misleči, da je mogoče poganska, pa se zaboji za živiljenje. Nego nekaj straha, nekaj pa zavūpanje v Boga ga osrči i poklonka na dveri.

Dveri njemi odpre nekša starica, štera njemi pravi: „Priateo, dobro došeo! Je li vam kaj trebe?“ Ohranite me od divjih zverin! odgovori misijonar. Nato stopi v hišico, v njoj sta samo dva starca, mož i žena; oba po priliki od osemdeset let. Starica

je nepoznanoga gosta nekako čudno gledala i nato čez nekaj časa ga pita: „Meni se vidi, gospod, da ste vi ne Kitajec; jaz bi pravila, da ste vi evropski trgovec.“ „Tak je, dobra žena,“ pravi misijonar. „Pa“, pita mož „ka odavlate ali ka kúpujete?“ Misijonar povzdigne oči v nebo i odgovori: „Jaz odavlem nebo, a kúpujem duše!“

Na te reči se mož i žena čudno pogledneta i žena zakriči z zahvalnim glasom: „Hvala Ti, gospod, ka si nam poslao človeka, šteri nam bo pokazao pot, šteri k Tebi vodi? Telko let sva se Ti molila za to milost, pa si naj posluhno ravno zdaj na robí najnih let. Hvala Ti!“

Veselje, štero je čüto o. Dominik, što naj to popiše? Včasi jima začne tolmačiti navuk sv. vere. Kda jima je gučao od sv. krsta, oba ga navalita s prošnjami, da jiva včasi krstí. On njima odbije prošnjo, ar se za to dejanje morata pripravljati. Eli njeva pali začneta prositi rekši njemi: „Müva sva scela stariva, kda drügikrat pridete se, što zna, eli naj najdete živiva; ne dopüstitite, da vmerjeva brez krsta!“ Misijonar pomisli, da bi se to lahko tüdi pripetilo, zato jiva včasi šče tisto noč krstiti. Mož dobi ime Ferenc, a žena Klara. Što bi mogočo opisati veselje vseh? Srečen misijonar, presršna Ferenc i Klara?

Pa ka se zgodi? O. Dominik zajtra zaran vzdigne, da odide dale. Ide, da pozdravi dobriva starčka i da se njima zahvali na dobrosrčnosti. Zove Ferenca, zove Klaro, odziva pa nikšega ne čüje. Zove bole glasno i klonka na dveri, gde sta spala nova kristjana, a glasü nikšega. Odpre dveri i stopi v sobo, pa ka vidi — Ferenc i Klara ležita mrtviva!... Angeo boži jiva je odgnao pred Neoskrunjenoga agnjeca, s čidov krvjov sta malo prle bila opraniva od poprijetoga greha i tak dosegnola srečo, da prideta brez greha v nebesko veselje.

Skuze kesanja.

V časi casara Mauricija je živo v bizantinskom casarstvu divji ropar, ki je ne poznao smilenja, ne človeče i ne bože postave. Nastano se je z malov četov na gori — od kde je z moritvami i tolvajijov vničüvao deželo. Što njemi je odpovedao odküpnino, je mogočo biti gvüšen, da bo edno noč njegova hiša v plameni i on sam vmorjen ležao pod podrtijov. Vsigdar dale se je širio strah pred roparom. Nazadnje se je obrnolo ljüdstvo na mogočnoga

casara. Te je poslao sto vojakov — a ropar je skoro vse pobio i tisti, ki so se vrnoli, so sporočili, da je ropar z hūdimi dūhovi v zvezi. I v ljudstvi se je vtrjūvala vera, da je ropar nepremagliv. Kda je casar sprejeo poročilo, je postao zamišlen i je dugo hodo v svojoj sobi gorī i doli. Na slednje je napravō načrt.

Vzeo je najčistejše zlato iz svoje zakladnice i je pozvao po-božnoga barata, največkšega umetnika svoje države, i njemi je naročo, naj napravi iz toga zlata lepo sv. razpetje (križ). Barat je delao noč i den v svojoj sobici. Bio je sveti mož, šteri je ne delao zavolo plačila, nego samo, da bi Bogi služo. Celo njegovo srce se je stopilo ž njegovim delom.

Že je bio napravljen križ i podoba Zveličarova i golob mira z olkinov vejicov. Med tem, kda je delao, je ne henjao moliti, i v svojoj molitvi se je spominjao, pun najglobokejšega smilenja, tistoga mračnoga, trdoga brezvūpnoga, brezbožnoga srca, za štero je bila namenjena sv. podoba. I kda je bilo razpetje gotovo, ga je poslao casar po svojih odposlancaj ropari.

Bilo je sred zime, kda so se odposlanci odpravili na goro. Logovi so bili odeti v sneg i led — i samo pod žarki poldnešnoga sunca je kapalo malo z drevja. Naslednje so prišli do roparovoga tabora.

Mračen je stao ropar, podoben velkoj zverini v krogi svojih i je pitao odposlanca, ka želejo. Te je eden izmed njih stopo naprej, podao ropari sv. podobu i pravo: „Te dar ti pošila casar v znamenje svoje milosti do tebe.“

Ropar je držao podobu v svojih grešnih rokaj i bio kak okameneo. — „Za mene?“ je vzkrikno, „za mene?“ — Trikrat je ponovo pitanje i trikrat njemi je morao odposlanec ponoviti svoje sporočilo, potom si je obeso ropar lancek s svetov podobov okoli šinjeka — podobu z vsemi jezernimi molitvami. I molitve so ne bile zgūblene.

Z vsakšim novim dnevom se je zvršila vekša sprememba v notrašćini razbojnikovoj. Nad nikim je ne meo več veselja, ka ga je prle veselilo. Nevidna sila je izhajala iz umetnine i se je polastila tovajove dūše. Tū je sedo i se tipao, pun šće nigdar koštanoga mera. Ka pa ga je napravilo tak tihoga, je ne bilo zlato i zvūnanja lepota križa — bila je sveta dūša redovnikova, ki je živelā v vsakoj črti.

I pomali se je zbūdo razbojnik iz globokoga sna svojega življenja, i nove misli i čūstva so se būdila v njem i v njūvoj svetlobi je vido celo svoje krvavo življenje pred seov i polotilo se ga je razjedajoče kesanje. Iz pozablenih grobov so pa stajala

njegova hūdodelstva i so gledala na njega, i sram pred samim seov se ga je prijao tak močno, da je zapūsto na skrivoma po noči svoje tovariše i potūvao veĉ dni, dokeĉ je ne prišeo v ca-sarski varaš — ravno kde se je zaĉno sveti vūzemski tjeden.

Te se je vrgeo pred vsem ljūdstvom casari pred noge i je proso za odpūšĉanje. Casar je vido pokornoga ĉloveka i pravo: „Naj mi Bog v nebesaj odpūsti moje grehe, kak jaz tebi odpūšĉam.“ A nesreĉni ĉlovek je samomi sebi ne mogeo veĉ odpūstiti. Noĉ i den ga je zasledūvala senca njegovih hūdobij. Zbe-teŹao je i vmro v nekšem špitali,

I kda se je zaĉnolo vedriti, se je senjalo zdravniki, šteri je do zadnjega hipa verūstūvao pri njem, da so se bojuvali hūdi dūhovi i angeli za njegovo dūšo. Najvišji med hūdimi dūhovi je drŹao vago i poloŹo na edno stran vsa sramotna dela i posmeh-livo kazao angelom, kak je drūga skledica zletela gor, ar je ne bilo najti niti ednoga dobroga dela v tovajovom Źivljenji. Te je zgrabo angeo prt mrtvecov, šteri je bio ves namoĉen od skuz kesanja i ga vrgeo na prazno skledico. Skledica je kapala i ka-pala — i hūdi dūhi so škripajoĉ odhajali.

Te se je pribūdo zdravnik i vido, kak je sijao prvi Źarek jutrašnjega sunca na pomerjeno lice mrtvecovo.

Razgled po kršĉanskom sveti.

To so katoliĉani. Pūšpek Hickey v varaši Roĉester v Zedinjenih DrŹavah odloĉi pozdigniti kat. visoko Źolo za 1000 vuĉenikov. Trbelo njemi je 650.000 dolarov. Pūšpek odredi, da se prosi i pobira pri ver-nikih samoga varaša i njegove okolice s proŹnjov, da pomorejo. Pa ka mislite so se li katoliĉani odzvali glasi svōjega pastira? Namesto 650,000 je nabrao presv. pūšpek prek 900.000 dolarov. — „To je plod naše vroĉe molitve!“ pravi pūšpek ves genjen. Nova Źkola bo pod obrambo sv. TomaŹa Akvinskoga.

Brez Boga. V mirovnoj pogodbi, Źtero je 7. V. 1919. v Versajih 27 zavojevanih drŹav sklenilo z Nemĉijov, stoji 83.000 reĉi. I niti ednok ni omenjeno tū sveto ime Bog! Zato je po strašnoj svetovnoj vojni prišeo „mir“, Źteri je hūši od najkrvavejšega boja. Tedaj smo meli bar vūpanje, da bo groznomi klanji konec, a zdaj se stvari vsigdar bole zapleĉejo, da ne vidimo drūgoga, nego propast pred seboj! Vniĉenje vsega, okoli Źte-roga so se lūdje dolgo muĉili i trūdili. Gde je izhod iz toga strašnoga „mira brez Boga“? Samo v Źivoj veri i v pravoj lūbezni nasproti Bogi! Dokeĉ se Evropa ne vrne k svojim Bogi, ne bo v njoj sreĉe i mira. BrezboŹci nemajo mira! je davno pravo sv. Paveo.

Novi mantrnik — franciškan. — Med misijonarji, šteri zdaj delujejo pri razširjanji sv. vere v poganskom narodi Kine, posebno se je odlikoval o. Angelik Melotto franciškan. On je skoz celih 22 let pun svete stanovitnosli obračao kineske pogane. I ravno zavolo toga svetoga delovanja so ga zarobili minologa leta poganski razbojniki, šteri posebno mrzijo katoličansko vero i so ga vrgli v železne verige. Te sveti človek se je potrpežljivo obnašao. Iz temnice je pisao svojim redovnim bratom i svojeml pūšpeki, da on zaistino zna, ka ne prinese vō žive glave: pa vseedno rad vmerje za sv. vero. Edino ka šče žele je, da bo njegova smrt prijetna žrtev Gospodi Bogi, pa da se smiluje ubogomi kitajskomi narodi, šteri blodi v kmici poganstva i da ga pripela pod plašč sv. Cerkve. Oča Angelik je vztrajao v veri do zadnjega časa: 15. junija 1923. je prejeo mantrniško smrt. Njegove zadnje reči so bile: „Rad vmiram za sv. Cerkev v Kini.“ Daj dober Bog, da toga novoga kat. mantrnika kak najprle zagledamo na naših oltarih.

Trpljenje — zadoščenje. Vnogi nemrejo razmiti, kak je mogōče živjeti se v trpljenje, celo izvoliti si je — v zadoščenje. Povemo peldo.

Iz življenja casara Aleksandra Velkoga poznamo prizor, da bi ednok skorō od žeje vmrla cela njegova vojska. Nekdi so naleteli na edno kupico vode. Pograbili so jo v posodo i nesli pred casara. Aleksander Velki jo je s tem odklono:

Če morajo moji vojaki trpeti, naj trpim tūdi jez.

Odklonjeno vodo — na robu smrti — sō vōvlejali, ar je ni eden vojak ne bi šteo sprejeti.

Če casar zavolo nas trpi, kak ne bi trpo tūdi jaz — si je vsakši mislo. —

Glejte, Jezuš, naš Bog, je trpo tūdi zato, da bi vkūp trpo s vsemi trpini sveta i bi dao nam peldo.

Če Bog zavolo nas trpi, kak ne bi trpo tūdi jaz!

Za Jezuša prenašati trpljenje, celo z mislijov na vkūpno trpljenje z Jezušom, svojevolno voliti trpljenje, samozatajivanje: to je miseo zadoščjenja, spoznavanje Jezušovoga češčjenja.

Napoleon Velki i katekizmuš. V Savcoje je šo v toplice nekši hercegpišpek. Ednok ga zovejo k betežniki, k hčerki ednoga francuskoga generala.

Kda joj podeli svestva, z začudenjom opazi, kak zna deklica veronavuk.

— Gde ste se včili veronavuk? — Jo pita. Deklica odgovori: Od Napoleona Velkoga. Gda je bio na otoki Sv. Helene, smo tūdi mi bili tam i casar mi ednok pravi: Hčerka, vnogo nevarnosti te čaka v sveti i kak boš stala trdno brez vere? Oča nima vere, mati ne vnogo; jaz te navčim.

Dve leti je hodila deklica k casari; s seov je nesla katekizmuš, je vsigdar čtela iz njega en del i casar ga je razložo. Gda se ga je navčila, joj je pravo Napoleon:

No, zdaj zadosta znaš veronavuk, pozovite iz Francuskoga ednoga dūhovnika, da podeli tebi prvo, meni pa zadnje sv. prečiščavanje.

Moč edne „Zdrave Marije“. L. Bertrand je odličen francoski pisateo, šteri se je pred nešternimi leti zpreobrnio i živi zdaj kak odločen katoličan. Med svetōm se je proslavio posebno s prekrasnov knjigov:

„Življenje sv. Avgušтина“. Ka pripovedava sam o svojem spreobrnjeni? Poslušajmo!

„Nad 25 let sem živó v velikom dúšnom neredi. Nešternoga dne se sestanem v Beyrouthu z nekšim jezuitom, šteri mi nenadoma pravi: Zakoj mislite, da ste ne več katoličan? Zútra je den, vseh svetcov i moliti ščem za vas. Eli mi oblúbite, da bodete túdi vi molili?! — Jaz nikaj ne oblúblam! Šo pa sam resan drúgi den k meši, k šteroj je meo priti francuski konzul. Šteo sam biti skúp z lúdmí svoje krvi i svoje domovine. Poskušao sam moliti i s sumljivim nasmehekóm sam začno modroslovsko molitev: „O nepoznani Bog“.... Sebi nasproti sam zapazo beli šlar sester sv. Vincencija Pavelskoga, štere so pobožno klečale. Te pogled me spomni, da je poniznost ena vzmed kráčanskih čednosti. Brez obotavljanja sam poklekno túdi jaz i z velikov zbranostjov odmolo edno „Zdravo Marijo“. Od toga dneva mi je postalo lahko i ugodno vse, ka ma je prle odbijalo od katoličanskih pobožnosti, vse, ka se mi je prle vidilo nemo-goče. V Betlehemi, v maloí frančíškanskoí kapelici, sam poklekno túdi jaz s pobožnimi romari i zdigno vústnice k sv. Hostiji.“

Moli pred jestvinov i po jestvini. Kral Karol aragonski je me po tedašnji navadi okoli sebe več plemiških dečkov. Ednok zvedí, da tej pred jelom nikaj ne molijo, ka njemi je ne bilo prav. Da jim očividno dopove, kak grdo je to, si izmisli nekšo prekanó. Da jim pripraviti velki obed, na šteroga se je túdi sam napovedao. Prle je pa naročo ednomi kodiši, naj pride med obedom v obednico, ne brigajoč se za njega i plemiške dečke naj prisede, se naje i brez vsega odide. Gda so določenoga dneva pali, kak navadno, brez molítve posedli k stoli i se začnoli mastiti, primaha pogojeni kodiš v obednicó. Kak da bi bilo prestreto samo za njega, se vsede i začne z velikim gustušóm jesti. Dečki pogledújejo zdaj nepovablenoga, zdaj krala, zdaj drúg drúgoga. Kda se je kodiž prav pošteno najo, je stano i brez glasa odíšeo. To je bilo dečkom preveč. Glasnó so začnolimrmrati. Tépa začne krao: Prijatelji moji! Takši, šče vekši nepóštenjaki ste vi vsi. Vsakši den sedate k punomi stoli, pa vam na pride na miseo, da bi pred jedvoj molili i prosili Krala nebes i zemle: Daj nam dnes naš vsakdenešnji krúh! Ravno tak stanjúvlete od stola, ne da bi se zahvalili za bože dare. Sram vas boj! Slabši ste, kak te kodiš! Od fistoga časa so tej neplemeniti plemenitaši pred jestvinov i po jestvini molili.

Spominek na mater. Ednok se je eden kardinal múdio pri papi Piji X. Gda sta se nekaj časa pogučavala, vzeme papa vóro iz žepa Bila je čisto navadna niklasta vóra na ledernóm remni. Kardinal se precí začúdi, da papa šče poštene vóre nema. Friško vzeme svojo zlato, na zlatom lanceki iz žepa i ga proši, če bi šteo ž njim miniti. Papa malo zardí, kak vs'gdar ob podobnih prilikaj, gda so ga zalotili v njegovój priprostosti, i s smehóm odgovori: „Ne, nemrem miniti z vami. Oprvim je ta vóra za mene čisto dobra, obdrúgim pa za mene bole dragocena kak vaša, čeravno niklasta i na remni, namesto zlatoga lanca“. Nato njemi pove zakaj njemi je tak draža. Gda je bio šče dete, so njemi jo mati dali. Dugo so zbirali svoje žmetno zaslužene „groše“, da jih je bilo za niklasto vóra zadosta. Za lancek so sfalili. Da bi njemi vóra ne kapala iz žepa, i se pokvarila, njemi je sestra dala lednat remen, da njemi slúži mesto lanceka. Veseo maternoga dara joj je cbečao, da jo bo v hvaležen spominvsigdar nosó, dokeč njemi bo slúžila. I ar njemi je ves čas dobro slúžila, nema zroka, da bi si drúgo spravo, posebno pa zavolo toga, ar njemi je dragi spominek na mater.

a) Na den sv. Ivana Kv., če je v nedelo, če ne, pa v nedelo prle ali sled'ar,
b) štiri kvaterne nedele.

II. Nepopuni odpustek 60 dni, što včini kakšešteč delo pobožnosti ali smilenja: če je pri sv. meši, pri procesiji, sprevaža sv. popočno, obiše betežnika i. dr.

Istinsko obžalüvanje. V 1909. leti se je pripetilo. Septembra t. l. je v Trienti iz nekše banke preminolo 342,000 koron i 12 filerov penez. Velko zasledüvanje i iskanje je ne dognalo i odkrilo nikaj. Zaneslivoga sleda so ne mögli najti.

Minola sta dva meseca. Növembra 3. je kapucinec o. Markö k sebi dao zvati bnčnoga ravnateľa. Te se je komaj odločo, da je šo.

Potem, kda sta se predstavila, je redovnik vekši pak djao pred njega i ga proso, da ga naj odpre.

Ravnateo, kda je pak odpro, je najprle smrtnobledi postao, nato s skuzami radosti se je vrgeo na prsa redovniki zahvalüjoč se njemi; v paki je najmre bilo iz banke preminjenih 342,000 K i 12 filerov.

O. Marko je povedao, da je šumo nekži tñjinski redovnik poslao njemi s pismom. Pri tom redovniki se je najmre spovedao tñsti, ki je peneze ödneso i ga je proso, da naj pošle skrivnoma peneze nazaj.

Takše je istinsko obžalüvanje, gda što ne samo z rečjov obžalüje grehe, nego se trüdi poravnati škodo, štero je z grehom pozročö, na kelko more. Če je siromak i nemre povrnöti, se zna da tñdi Bog ne terjä od njega nemogočega. A ki kad i piže, ne je siromak. Prva dužnost njemi je kvar povrnöti.

Takše samo Bog lahko včini. V ednoj vesi se je zgodilo. Po ednom misijoni je vekši tao moškov niti gledao ne proti krčmi. Posebno občüdüvanje je zbüdilo spreobrnjenje dva velkiva pijanca. A krčmar proti vsemi tom neje henjao hvaliti vpliva misijona, celo na to je proso župnika, da naj tñdj öd zdaj naprej drži ka takšega.

Župnik se je čüdivao, a krčmar njemi je razložo:

— Misijon, velečastiti gospod, je najbolši terjač. Po njemi so mi vsi stari dužniki plačali svoje duge i to me ne koštalo niti čemerov niti penez. Takše samo dober Bog zna včiniti.

Istinsko-istinsko, kelko inačiši i blaženejši bi bio svet, če bi bio vsakši veren i to istinsko veren.

Prek groba. Minoli so novemberski dnevi, ki nas najbole spominjajo na naše drage pokojne. Spomnimo se ešče ednok živo na svoje drage, ki so nas zapüstili! Kak radi bi jim pokazali, ka smo na nje neč pozabili i jim pomagali v njihovih bolečinah! Najleži jim pomagamo z daritvov sv. meše. Sv. Monika je pri svojoj smrti prosila samo edno: „Spominajte se me pri öltari, kama me pokoplete, je vseedno!“ Lepo priliko, ka svojim dragim s tem pomagamo, nam davle „Mešna zveza za Afriko.“ Vse kotrige te zveze so deležne 300 sv. meš, ki se vsako leto opravijo v Rimi. Milosti, ki izvirajo iz teh 300 sv. meš, obračajo kotrige po svojem nameni. Za kotrige se lejko vpišejo živi ino mrtvi. Kotrige te lepe zveze postanemo z enkratnim prispevkom 3 Din., šteri se ponüca za misijone i se more poslati Družbi sv. Petra Klavera, Ljubljana, Miklošičeva c. 3.

Što žele sebi ino misijonom veselje napraviti? Mi pravimo najprle sebi, zato, ka tisti, ki premore 8 dinárov pa jih pošlje Družbi sv. Petra Klavera, Ljubljana, Miklošičeva c. 3. dobi „lepi kalendár za sv. leto 1925“ z zanimivim pripovestmi ino podobami iz misijónov s črne Afrike, gde živijo ljüdožrci ino odavlejo svojo deco kak živino.

Nadale dobiti tñdi „Misijonski koledarček za mladino,“ ki je najlepše veselje za dečja srca. S tem podpirate misijone i to je najplemenitejše delo, ki ga Gospod Bog obilno poplača.

Na podporo M. Lista so darüvali v din.: Bežan Ignac Vančaves 5, Antolin Ana Črensovci 23-25, Gumilar Rakičan 5, iz Trnja: Stanko Martin 10, N. N. 10, Hozjan Ivan 2-50, Kavaš Balaž 10, Zver Ivan Beltinci 1, vlč. g. Čačič Jožef pleb. v Črensovcih 100, Gabor Janoš Petanci 10, Toplak Jožefa dovica Nedelica 3, Tkalec Kata G. Bistrica 5, Franc Puhán Ljubljana 3, Štefan Kozlar, Balažič Janoš i Raj Jožef z Chicage 50 Din. — Marija vam povrni.

Kalendarje Srca Jezušovoga so izišli: Vsebina vekša, kak lani i lepša. Krasna domača igra i pripovesti so notri. Cena 6 Din., po pošti 50 par več. Dobijo se v uredništvü Novin v Črensovcih.

V uredništvü M. Lista v Črensovcih, Prekmurje, se dobijo küpiti: 1. Življenje sv. Martina pñšpeka za 1 D. 75 p. 2. Življenje bl. Jezušekove Trezike po 5 Din. 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Švestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov po 12 Din., v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din., v leder vezana z zlatov obrezov 25 Din.

Letošnji Marijini Listi se ešče vsi dobijo. Dali smo jih par sto falatov več stampati, kak lani. Segajte po njñh, ki jih še nemate. *Dev. Mariji sna čast spunite, bogatci, jako lepo delo, če sirotam küpite M. List. Košta amo 10 Din. na leto z kalendarom vñred. — Dev. Mariji na čast žmetno najdete lepše opravilo, siromaki, kak či idete okoli i ponüjate Marijin List, da si ga düše naročijo.* Vsi i bogatci i siromaki smo Marijina deca.

Vredništvo.
